

Arrest

nr. 242 971 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X, vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 bus 1
9500 GERAARDBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun op dat ogenblik beide nog minderjarige kinderen X en X, die verklaren allen van Libanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 maart 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER MAELEN, loco advocaat A. VAN DER MAELEN, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2020 dienen verzoekers samen met hun ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag steunt op de gezondheidsproblemen van verzoekster. Op 16 maart 2020 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 4.02.2020 bij onze diensten werd ingediend door:

[Z., G.] [R.R. ...], geboren te [...] op [...]

[D., J.] [R.R. ...], geboren te [...] op [...]

+ kind

[Z., J.], °[...]

[Z., J.P.] °[...]

Adres : [...]

Nationaliteit: Libanon

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.03.2020 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Het advies van een arts-adviseur van 6 maart 2020 waarnaar wordt verwezen en dat samen met de bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24-2-2020.

Aangeleverde medische documenten:

- Standaard medisch getuigschrift dd.12-2-2020 van dr. [N.], huisarts (amper leesbaar) met de volgende informatie:

° Blanco voorgeschiedenis

° Heden depressief in kader van procedure, concentratiestoornissen, verminderde prestatie, psychosomatische klachten

° Geen specifieke therapie

- Attest dd. 10-2-2020 van dr. [N.] met verklaring dat betrokkene door het aanslepen van de procedure medische problemen ondervindt Een specifieke diagnose noch behandeling wordt vermeld.

Uit de aangeleverde informatie blijkt dat het hier een jonge dame van heden bijna 18 jaar, afkomstig van Libanon betreft. In het kader van het aanslepen van haar procedure ondervindt zij gevoelens van depressiviteit. Een specifieke behandeling is niet noodzakelijk in de huidige situatie.

We kunnen besluiten dat de huidige problematiek van betrokkene niet kan weerhouden worden als een reële pathologie zoals beschreven in het art. 9ter van de Vreemdelingenwet, maar een reactie is op de huidige situatie.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980- en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Het voorliggende beroep werd op 3 april 2020 ingediend door de ouders namens (onder meer) de op dat ogenblik nog minderjarige J.Z. (verzoekster). Op 6 mei 2020 is verzoekster echter meerderjarig geworden, zodat haar ouders haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. Verzoekster kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

2.2. Verweerder voert een exceptie van gebrek aan belang aan wat betreft de minderjarige J.P.Z. (verzoeker), omdat de bestreden beslissing niet zijn persoonlijke medische situatie betreft.

Hoewel verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat de aanvraag om medische regularisatie werd ingediend enkel op grond van de gezondheidsproblemen van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verweerder zelf het klaarblijkelijk nuttig heeft geacht de naam van verzoeker eveneens te vermelden op de bestreden beslissing, zodat deze formeel gesproken ook in zijnen hoofde werd genomen.

Ook al betreft de eigenlijke beoordeling van de medische problematiek enkel verzoekster, zal de bestreden beslissing worden onderzocht in het licht van de stelling die werd ingenomen in de bestreden beslissing. Aangezien het verweerder zelf is die verzoeker als betrokkene heeft vermeld op de bestreden beslissing, kan hij deze verzoeker niet ernstig verwijten dat hij opkomt tegen een beslissing die zijn naam draagt. De exceptie wordt afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken de volgende uiteenzetting bij het middel:

"Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplicht tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins-/familieleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins-/familieleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezin-/familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De kinderen van verzoekers lopen school in België. Verzoekers wensen dat de kinderen verder schoollopen in België. In hun land van herkomst is er voor de kinderen geen aangepast onderwijs waardoor de kinderen geen opleiding zouden kunnen genieten indien zij dienen terug te keren.

Verzoekers hebben eveneens de nodige cursussen gevolgd om zich te integreren in onze maatschappij. Bovendien laten de medische problemen van de oudste dochter het niet toe om het land te verlaten.

Verzoekers hebben geen contact meer met hun land van hun herkomst. Een terugkeer naar hun land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekers beroepen zich dan ook terecht op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Indien verzoekers verplicht zouden worden naar Libanon terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zullen worden van zijn vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst geen andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)."

3.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en deze verzoekers dus geenszins de verplichting oplegt om terug te keren naar hun land van herkomst. In zoverre zij dus thans voorhouden dat een terugkeer naar hun herkomstland een ongerechtvaardigde inmenging zou inhouden in hun recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, blijkt niet dat dit betoog dienstig is in het kader van de huidige procedure.

De thans bestreden beslissing vormt enkel een antwoord op een door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die steunde op de gezondheidsproblemen van verzoekster. Hiervan wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat deze verzoekster niet verhinderen te reizen en een specifieke behandeling hiervoor niet noodzakelijk is. De aanvraag is niet gesteund op verzoekers hun scholing of integratie in België of het ontbreken van banden met het land van herkomst. Verweerder kon zich dan ook beperken tot een toetsing van de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster aan (de toepassingsgevallen van) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers duiden niet op welke grond in het kader van de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag een specifieke motivering of beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM zich opdrong. De verschillende gezinsleden zijn trouwens meegenomen in de bestreden beslissing, zodat ook niet valt in te zien hoe deze aanleiding kan geven tot een scheiding van de gezinsleden of hun gezinsleven kan miskennen.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende uiteenzetting bij het middel:

"Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten in casu dat de motivering afdoende is.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Het onderzoek van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in casu dus tevens een onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekers de schending aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

Verzoekers voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Verzoekers dienden vooreerst aan te tonen dat zij leiden aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, minstens dat zo er geen sprake is van een levensbedreigende ziekte of aandoening er een zekere vorm van ernst van de ziekte / aandoening voorhanden is.

Verzoekers voegden bij hun aanvraag de nodige medische attesten.

Deze medische attesten stellen de ernst van de medische toestand van dochter van verzoekers voldoende vast zoals vereist door art. 9 ter Vreemdelingenwet:

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoekers alsmede de huidige medische en sociale situatie in Libanon, houdt voor verzoekers een reëel risico in voor hun fysieke integriteit en een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In de gevoegde medisch attesten bij hun aanvraag werd erop gewezen dat er ernstige complicaties zullen zijn zo de behandeling wordt stopgezet.

Het staat vast dat verzoekende partij in haar land geen adequate behandeling van haar aandoening kan genieten. De accommodatie en uitrustingen laten er immers veel te wensen over. Een ernstige aandoening zoals die van de dochter van verzoekers kan er dan ook niet adequaat behandeld worden.

De medische zorg, infrastructuur en apparatuur is in Libanon onbestaande / ondermaats.

Het hoeft geen betoog dat gelet op de situatie in Libanon er geen mogelijkheid is voor psychische begeleiding..

Verzoekers verwijzen verder naar de algemene toestand van de gezondheidszorg in Libanon en meer in bijzonder naar de situatie van de psychiatrische zorg:

En dehors du secteur privé, les traitements psychiques spécialisés sont pratiquement inexistants; dans le secteur public, les médecins de famille traitent les maladies psychiques. Au Liban, seuls cinq pourcents du budget général de la santé est consacré aux soins de santé psychique (Yassin et al., 2017). La plupart des services de santé psychiques sont offerts dans le secteur privé par des spécialistes moyennant des frais. En dehors du secteur privé, il existe des services de santé psychique fournis par des médecins de famille qui prescrivent des psychotropes sans supervision spécialisée. Selon GIZ (2014), la moitié des patient-e-s à la recherche de services psychosociaux se tournent vers leur médecin de famille plutôt que vers un-e spécialiste. Ceux-ci concluent souvent à des diagnostics erronés et ne transmettent qu'une minorité des patient-e-s souffrant de problèmes psychiques à des psychologues/psychiatres. Selon les données de GIZ, de nombreuses familles renoncent à traiter leurs maladies psychiques parce que leur assurance-maladie ne couvre pas les soins correspondants. Selon GIZ (2014) et Yassin et al. (2017), les autres obstacles au traitement des maladies psychiques sont le système de transport peu développé, les difficultés financières, la stigmatisation des personnes psychologiquement malades, le manque de connaissances sur les problèmes de santé psychique et le manque de soutien gouvernemental.

<https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/mittlerer-osten-zentralasien/libanon/180411-lib-palastinenser-citizenship-health-care-fr.pdf>

Mental health services account for only 5% of the general health budget of Lebanon [5]. Most mental health services are provided by specialists for a fee through the private sector. Outside of the private sector, mental health care is provided by general physicians who diagnose and prescribe psychiatric medications without specialist supervision [5]. In 2010, the number of psychiatrists in Lebanon was 1.5 for 100,000 persons [25]. More important is that there are no psychiatrists currently working inside the Palestinian camps. Consequently, where to seek out services is a problem in most refugee camps [8]. Source: Yassin, N., Taha, A.A., Ghantous, Z. et al., Evaluating a Mental Health Program for Palestinian Refugees in Lebanon, dans: J Immigrant Minority Health, 20: 388, 15 septembre 2017 (pas accessible au public): <https://doi.org/10.1007/s10903-017-0657-6>.

Verzoekers beschikken geenszins over de nodige middelen om de kosten van dergelijke behandeling te dekken.

Het is duidelijk dat het gezin van verzoekers niet in de mogelijkheid is om dergelijk kost te dragen. Er kan evenmin verwacht worden dat familieleden van verzoekers hen zullen bijspringen. Gelet op de algemene sociale en economische situatie in Libanon is dit niet eens mogelijk.

Bovenstaande toont dan ook onomstotelijk aan dat verzoekers op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het EHRM in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdelingen zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Een terugkeer naar het land van oorsprong zou een verergering betekenen van de gezondheidstoestand van verzoekers die zich dan ook niet correct en adequaat zouden kunnen doen verzorgen. Bovendien kan men enerzijds in Libanon niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging (cf. RvS 7 mei 2001, nr. 95.175), anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop verzoeker kan terugvallen (cf. RvS 18.03. 199S, nr. 72.594)

Gelet op de redactie van art. 9 Ter V.w. houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door verzoekers, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor verzoekers ziekte of aandoening.

Verzoekers stellen vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer v, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en waaruit blijkt dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet stelt de ambtenaar-geneesheer dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven van de betrokkenen of een actuele kritieke gezondheidstoestand.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2013 (nr. 225.633), waarbij het volgende werd gesteld:

"De hierboven genoemde "hoge drempel" van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. "De wetgever [heeft] de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen [niet] volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens". De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”.

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de gemachtigde ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd.

Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat “de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM” impliceert de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie. Het bestuur gaat hier voorbij aan de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de vraag naar de ‘adequate behandelingsmogelijkheden’ rechtstreeks te koppelen aan het criterium vervat in artikel 3 van het EVRM en niet zelf te onderzoeken of er in het land van herkomst in kwestie, afdoende adequate behandelingsmogelijkheden voorhanden zijn. Het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigende stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokken lijdt is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS., nr. 225.633 van 28 november 2013).

Er kan niet worden betoogd dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633) Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is aangetoond.”

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing, met inbegrip van het medisch advies waarnaar wordt verwezen en dat samen met de beslissing ter kennis is gebracht, blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Aldus is voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Er wordt gemotiveerd inzake de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij zonder meer het tegendeel voorhouden. Zij houden volstrekt ten onrechte voor als zou enkel worden gemotiveerd dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of inzake het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt wel degelijk ook gemotiveerd inzake het tweede toepassingsgeval van dit wetsartikel, namelijk de vraag of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in verzoeksters land van herkomst of verblijf, waar onder meer wordt aangegeven dat in de huidige situatie niet blijkt dat een specifieke behandeling noodzakelijk is voor de gevoelens van depressiviteit die verzoekster kent in reactie op haar verblijfsrechtelijke situatie in België. Verzoekers tonen niet aan dat de voorziene motivering hen niet of onvoldoende in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen de bestreden beslissing is genomen of dat de voorziene motivering niet als pertinent en draagkrachtig, en dus afdoende, is te beschouwen in de zin van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een arts-adviseur vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van deze wet. Deze laatste wetbepaling luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Enerzijds handelt het over het geval van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De bestreden beslissing steunt op het medisch advies van een arts-adviseur van 6 maart 2020. In dit advies gaat de arts-adviseur in eerste instantie in op de door verzoekster in het kader van haar aanvraag voorgelegde medische stukken. Hij merkt op dat een standaard medisch getuigschrift van 12 februari 2020 van een huisarts voorligt, waarin hij leest dat verzoekster heden depressief is “in kader van procedure” en er sprake is van concentratiestoornissen, verminderde prestatie en psychosomatische klachten. Hij stelt vast dat in dit stuk geen specifieke therapie wordt vermeld. Verder wijst hij op het voorgelegde medische attest van dezelfde arts van 10 februari 2020. Hierin leest hij dat verzoekster door het aanslepen van de procedure medische problemen ondervindt. Hij stelt vast dat noch een specifieke diagnose noch een behandeling wordt vermeld. Op basis van deze medische stukken stelt de arts-adviseur vast dat verzoekster gevoelens van depressiviteit ondervindt als gevolg van “het aanslepen van haar procedure”, maar dat een specifieke behandeling niet noodzakelijk is in de huidige situatie. De arts-adviseur is van mening dat de huidige problematiek niet kan worden weerhouden als

een reële pathologie zoals beschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar deze een reactie is op de huidige situatie. Hij stelt dat er geen medische contra-indicaties zijn om te reizen. Hij oordeelt dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in verzoeksters land van herkomst of verblijf.

Waar de arts-adviseur aangeeft dat niet blijkt dat verzoekster met haar gezondheidstoestand is verhinderd om te reizen, enerzijds, en dat niet blijkt dat een specifieke behandeling in de huidige situatie voor haar noodzakelijk is, anderzijds, kan worden aangenomen dat de arts-adviseur de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, blijkt geenszins dat de arts-adviseur louter zou zijn nagegaan of de ingeroepen aandoening *“direct levensbedreigend”* is *“in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte”*. Hij is ook nagegaan of er sprake is van een specifieke behandeling die noodzakelijk zou zijn voor verzoeksters gezondheidsklachten, en waarvan eventueel moet worden nagegaan of deze ook kan worden verkregen in het land van herkomst, maar stelde vast dat op basis van de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat dit in de huidige situatie het geval is.

Verzoekers geven als dusdanig niet aan dat de arts-adviseur ten onrechte heeft geoordeeld dat op basis van de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft die haar verhinderen te reizen of die een onmiddellijke bedreiging inhouden voor haar leven of haar fysieke integriteit. Zij geven wel aan van mening te zijn dat verzoekster medische zorgen behoeft voor haar gezondheidstoestand en betogen dat adequate medische zorgen voor verzoekster niet beschikbaar en toegankelijk zullen zijn in haar land van herkomst.

Verzoekers gaan met hun kritiek voorbij aan de eigenlijke vaststellingen en beoordeling in het advies van de arts-adviseur. Zo stelt deze laatste vast dat in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen specifieke therapie wordt vermeld en het bijkomend voorgelegde medische stuk noch een specifieke diagnose noch een behandeling vermeldt. Gelet op deze gegevens oordeelt de arts-adviseur dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat een specifieke behandeling noodzakelijk is in de huidige situatie en dat de problemen voortvloeien uit een reactie op de huidige verblijfssituatie. Deze beoordeling van de arts-adviseur wordt door verzoekers niet concreet betwist, laat staan weerlegd. De Raad dient vast te stellen dat in het voorgelegde – overigens moeilijk leesbare – standaard medisch getuigschrift van 12 februari 2020 zoals dit is terug te vinden in het administratief dossier in antwoord op de vraag naar de actuele behandeling inderdaad enkel wordt aangegeven *“voorlopig nihil, ondersteuning”*. Verder wordt ook uitdrukkelijk aangegeven dat er geen specifieke noden zijn op het vlak van medische opvolging. Verzoekers tonen niet aan dat de arts-adviseur op basis van de voorgelegde medische stukken incorrect heeft vastgesteld dat niet blijkt dat in de huidige situatie een specifieke behandeling voor verzoekster omwille van haar gezondheidstoestand noodzakelijk is. Nu niet blijkt dat de voorgelegde medische stukken een specifieke behandeling in de huidige situatie als noodzakelijk vermelden, kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd in hun stelling dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de ernstige complicaties die zouden ontstaan bij stopzetting van de behandeling. Ook thans geven verzoekers trouwens niet concreet aan dat er dan sprake is van een specifieke behandeling die verzoekster momenteel nodig heeft of volgt. Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat verzoekster voor ondersteuning van haar gezinsleden geenszins specifiek is gebonden aan België, dit kan ook in het land van herkomst.

Indien een arts-adviseur vaststelt dat in de huidige situatie een specifieke behandeling voor de ingeroepen gezondheidsproblemen niet noodzakelijk is, en dus het ontbreken van een adequate behandeling van een door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen, dan dient hij zich logischerwijze niet meer uit te spreken omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. In casu weerleggen verzoekers de vaststelling van de arts-adviseur niet dat niet blijkt dat een specifieke behandeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster essentieel of noodzakelijk is, waardoor niet blijkt dat het betoog van verzoekers dat het verkrijgen van adequate psychische zorgen in het herkomstland niet mogelijk zou zijn, in casu aanleiding kan geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bevindingen van de arts-adviseur en verweerder zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding of dat zij een incorrecte toepassing maakte(n) van de toepasselijke wetsbepaling. Enig kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen blijkt evenmin.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Verzoekers voeren afzonderlijk een schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing dit wetsartikel zou hebben miskend, ontbreekt evenwel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Niettegenstaande in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt, dringt de vaststelling zich op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”*).

In het voorliggende geval blijkt niet dat de vereiste dwingende humanitaire redenen voorliggen. Verzoekers weerleggen de vaststellingen van de arts-adviseur niet dat verzoekster kan reizen en dat zij in de huidige situatie voor haar gezondheidsproblemen geen specifieke behandeling nodig heeft. Zoals reeds werd aangegeven, kan verzoekster verder ook ondersteuning door haar gezinsleden genieten in haar land van herkomst, minstens blijkt nergens uit dat dit dan niet mogelijk zou zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

3.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden

gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS